

La tempesta

William Shakespeare

LA TEMPESTA , DE WILLIAM SHAKESPEARE

Dues cançons d'Ariel, dels actes primer i cinquè, respectivament, de La tempesta

1

Al fons del freu ton pare jeu;

dels ossos seus se'n fa corall,

dels ulls, les perles del nimfeu;

però el seu cos no passa avall,

que muda per l'obrar del mar

en un tresor luxós i rar.

Les nimfes van a morts tocant:

Ning-nang!

Escolta! No les sents? Ning-nang.

2

Libo on l'abella s'extasia;

la flor m'estatja al cap del dia,

quan el mussol ja s'anuncia.

A coll del ratpenat faig via

seguint l'estiu amb gosadia.

Viuré amb la joia més franca, més franca,

sota la flor que s'obre dalt la branca.

Fragment de l'escena primera de l'acte quart de La tempesta

PRÒSPERO

Fill meu, fas una cara trasmudada,
com si estiguessis encongít. Alegra't!
El joc ja s'ha acabat. Aquests actors,
com t'havia avisat, són esperits,
i ara s'han fos en l'aire, en l'aire prim.
Com aquesta visió sense cap base,
les torres coronades de boirines,
els palaus sumptuosos, els grans temples
solemnes, fins el globus de la terra,
i tots aquells que arribin a heretar-lo,
s'esvairan sense deixar ni rastre,
com aquest espectacle s'ha dissolt.
Som fets del material que ho són els somnis
i un son cenyeix la nostra curta vida.
Estic frisós. Excusa'm la flaquesa,
amic: aquest vell seny està inquiet.
Però estic bé, no heu de patir per mi.
Aneu a reposar a la meva cel·la.
Vejam si caminant puc apagar
aquest neguit.

SHAKESPEARE, William. La tempesta. Traducció de Miquel Desclot. Per a Focus, Barcelona, 1997.
Barcelona: Proa, 1998.
Traducido por Miquel Desclot